

12 FEB 1920

Bergenholz's Annoncebureau
Centralpavillonen
vis à vis Frihedsstøtten
København B.

Telefon Central 9992

Afdeling for Avisudklip.

Udklip af: B. J.

d. 11/2-20

Filmspremiérer.

Norma Talmadge i Paladsteatret

De aktuelle Billeder var ikke saa fængslende i aftes som de gerne er — Kaptajn Vom faldt ogsaa nogenlunde til Jorden. Derimod var Norma Talmadge-Filmen „Kl. 8“ vellykket i sin Evne til at snøre Publikums Struber sammen i et smerteligt Greb og saa ....

Norma er en ung Miss Eddy, som en skønne Dag staar uden Midler. Hun elsker Texi Marshall, spillet af O'Brien — De ved ham med den skæve Mund og de persienneagtige Øjenlaag — men gifter sig med den velhavende Paul Belmont, spillet af Ramsey Wallace, der ligner Vilh. Rasmussen. Paul elsker en anden og er altsaa en Slyngel, og hun — en grim sort en — faar ham til at begære Skilsmisse, efter at have arran-

geret en lumsk Streg overfor den uskyldige Eddy. Da skyder denne paa Vilh. Rasmussen .... d. v. s. skyder og skyder, nu skør der noget, som i aftes udfriede Publikum til en herlig Henrykkelse og fik dette til at forlade Teatret i en løftet Stemning. Men hvad det var, vilde det være Synd at berøve kommende Afteners Publikum Glæden af. Men det har nok været Synet af Norma i denne Film, der har inspireret Digteren Einar Bang til disse karakteristiske Linier i Programmet:

Naar din sorte Skygge leger
over Filmens hvide Lagen,
glemmer Mængden, vildt beruset (!)
baade Nætterne og Dagen.

Constance Talmadge i Metropolteatret.

Mange af Constance Talmadges tiltrækkende Egenskaber kommer ikke til deres Ret i Metropolteatrets nye Film „Pigen fra Atelieret“.

Den handler om en lille Landsby-pige, som flygter hjemme fra og op i Atelieret til en ung Maler, som har malet hende. Maleren er forlovet, men Forlovelsen hæves, og Constance faar Maleren, og Maleren faar Constance.

Pænt, men tyndt.

Præsidenten i Panoptikon-Teatret.

Den Film. „Præsidenten“, som igaar havde Premiere paa Panoptikon-Teatret, er ifølge Programmet udarbejdet efter en Roman

af Karl Emil Francos. Det er muligt; der er en enkelt Scene, hvor en Dommer angiver sig som skyldig i at have aabnet Fængslet for sin Datter, der var dømt til Døden for Barne-mord, Øvrigheden tvinger ham til at tage Anmeldelsen tilbage ved Truslen om, at ellers vil Datteren paany blive sat fast. Denne Situation bærer Mærke af Francos. Det øvrige er væsentlig en Række mærkelige ensartede Erindringsbilleder, stadig af Guvernanter i flere Led, der faar et Barn, og spilles gennemgaaende af en mærkelig Række nye Navne paa Filmen: Halvard Hoff, Olga Raphard, Linden, Hellemann, Fru Fanny Petersen, Richard Christensen Axel Madsen, Betty Kirkeby og Jacoba Jessen. Tænk at Axel Madsen skulde ende paa Film! Man kan se, at han er gaaet meget samvittighedsfuldt til Værks, derfor er det Synd, at han er skaaret saa brutalt midt over, som han er — saa meget mere som Hr. Madsen virkelig synes at have Evner til Filmatisering. Ogsaa Fru Jacoba Jessen fortjener at ses meget mere — der kan blive noget godt ud af den Film, hvor hun faar Lejlighed til at udfolde sig. Derimod er de øvrige — specielt Hovedrollerne — kun i Stand til at understrege, at „Præsidenten“ er noget værre noget.

Forhaabentlig faar Udlandet aldrig at se denne Film som et Vidnesbyrd om det Standpunkt, dansk Kinokunst staar paa i 1920.